

Zaaknummer: **CBHO 2022/021**

Rechter(s): mr. Hoogvliet

Datum uitspraak: 19 april 2022

Partijen: appellante en Universiteit van Amsterdam

Trefwoorden: collegegeldtarief
hardheidsclausule
instellingscollegegeld
niet-ontvankelijk
onevenredig
persoonlijke omstandigheden
procesbelang
rijksbijdrage
tussentijdse inschrijving
wettelijk collegegeld

Artikelen: WHW: artikel 7.45a, eerste lid
WHW: artikel 7.46
UWHW 2008: artikel 2.3a
Inschrijvingsbesluit: artikel 20
Inschrijvingsbesluit: artikel 24
Inschrijvingsbesluit: Bijlage 1
ESH: artikel 10
EVRM: artikel 6
IVESCR: artikel 13, lid 2, sub c

Uitspraak: Ongegrond

Hoofdoverwegingen: ***Het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021***
2.4.2. Het College stelt vast dat ten tijde van het besluit op bezwaar – 17 december 2021 – de gewenste datum van tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021 reeds was verstreken. Met het college van bestuur is het College van oordeel dat er daardoor geen actueel en reëel belang meer was bij een inhoudelijke beslissing op het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021. Het resultaat, namelijk een inschrijving per 1 mei 2021, kon immers op dat moment niet meer daadwerkelijk worden bereikt. Over de stelling van appellante dat zij op een later moment dan 1 mei 2021 had kunnen worden ingeschreven, merkt het College op dat, zoals ter zitting naar voren is gekomen, appellante ná 1 mei 2021 afzonderlijke verzoeken om tussentijdse inschrijving heeft gedaan. Zoals hiervoor is vermeld, vallen die (latere) verzoeken om tussentijdse inschrijving buiten de omvang van dit geding. Ook overigens is niet gebleken dat appellante nog procesbelang heeft.
Gelet op het vorenstaande ziet het College geen grond voor vernietiging van het besluit van 17 december 2021, voor zover daarbij het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021, niet-ontvankelijk is verklaard.
Het betoog faalt.
[..]
De beslissing over het verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2021-2022
2.5.3. Het College stelt vast dat appellante geen aanspraak op basis van de WHW heeft op het betalen van wettelijk collegegeld. Dit betekent dat zij op basis van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is voor haar bacheloropleiding Geschiedenis. Appellante heeft deze opleiding mogen starten tegen het

wettelijk collegegeldtarief omdat zij destijds onder een overgangsregeling van de universiteit viel. Niet in geschil is dat appellante bij de inschrijving voor het voorliggende studiejaar 2021-2022 niet onder enige overgangsregeling van de universiteit viel. Uit (de bijlagen van) het Inschrijvingsbesluit volgt dat het instellingscollegegeldtarief in dit geval € 7.216,- bedraagt.

Het inschrijvingsbesluit bevat algemeen verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/11)) kunnen algemene verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn, worden getoetst op rechtmatigheid, in het bijzonder op verenigbaarheid met hogere regelgeving. De rechter moet ook beoordelen of dat algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het bestreden besluit. Bij deze toetsing van het algemeen verbindend voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer.

Het College stelt vast dat het college van bestuur bij de vaststelling van het instellingscollegegeld heeft betrokken dat de universiteit geen bekostiging ontvangt. Verder heeft het college van bestuur verder toegelicht dat onder meer als uitgangspunt geldt dat de instellingscollegegeldtarieven in principe minimaal kostendekkend moeten zijn. Omdat de kosten niet per eenheid van een opleiding worden vastgelegd is gezocht naar het beste alternatief dat in aanmerking komt voor de berekening van het instellingscollegegeld. De alternatieve kosten (opportunity cost) zijn de economische kosten, die de (niet gerealiseerde) opbrengst van het best mogelijke alternatief waardeert. De tarieven voor 2021-2022 zijn berekend op basis van gedeelde inkomsten of opportunity costs, waarbij het tarief wordt gebaseerd op de gemiste rijksbijdrage bestaande uit een onderwijs- en onderzoeksdeel voor bekostigde studenten, vermeerderd met het volledig wettelijk collegegeld van het betreffende studiejaar, aldus het college van bestuur.

Het College stelt voorop dat het Inschrijvingsbesluit niet rechtstreeks ter beoordeling voorligt, maar alleen indirect aan de orde kan worden gesteld, in het kader van het beroep tegen een concreet (ander) besluit (zoals in het hierboven geschetste toetsingskader, zoals vermeld in de uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112) naar voren komt). Het College merkt verder op dat in de eerdere uitspraken over het instellingscollegegeld dat appellante in eerdere studiejaren verschuldigd was (uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020 en 18 oktober 2021) is geoordeeld over de manier waarop de hoogte van het instellingscollegegeld is vastgesteld. Het College merkt op dat het, in het licht van deze eerdere uitspraken, op de weg van appellante ligt om concrete aanknopingspunten te bieden dat en waarom aanleiding bestaat om in dit opzicht tot een ander oordeel te komen. Het College ziet in wat appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur bij de motivering van de hoogte van het instellingscollegegeld niet ervan uit mag gaan dat voor studenten zoals appellante geen bekostiging wordt gegeven en ziet ook verder onvoldoende aanknopingspunten om tot een ander oordeel te komen dan is gegeven in de eerdere uitspraken. Het College ziet geen aanknopingspunten dat het toepassen van het instellingscollegegeld tot onevenredige gevolgen (en in het verlengde daarvan tot strijd met het

evenredigheidsbeginsel) leidt. Hierbij neemt het College het volgende in ogenschouw.

Het College heeft in haar eerdere uitspraken van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048), 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112) en 18 oktober 2021 (CBHO 2021/009, zie www.cbho.nl) al geoordeeld dat appellantes persoonlijke omstandigheden niet noodzaken tot toepassing van de hardheidsclausule. In de uitspraak van 22 augustus 2019 is daarbij (onder meer) betrokken dat appellante bij het begin van haar bacheloropleiding wist dat zij, als zij haar opleiding niet binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding zou afronden, het instellingscollegegeldtarief diende te gaan betalen, zodat zij niet in de loop van de opleiding onverwachts is geconfronteerd met dit tarief. Ook heeft het College in die uitspraak aangegeven dat het college van bestuur appellante nog een extra kans heeft gegeven door haar ook in het studiejaar 2017-2018 te laten studeren tegen het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegetarief. Dat appellante het instellingscollegegeld niet kan betalen, maakt het in rekening brengen ervan op zichzelf niet onevenredig (zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112)). Dat appellante alleen nog haar scriptie hoeft te schrijven, maakt ook niet dat sprake is van een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard dat tot toepassing van de hardheidsclausule noopt (zie de uitspraak van het College van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048)).

Het College stelt thans vast dat appellante wat betreft de toepassing van de hardheidsclausule geen wezenlijk andere omstandigheden naar voren heeft gebracht dan in de eerdere procedures. Het College ziet daarom geen reden om nu tot een ander oordeel te komen dan in de genoemde eerdere uitspraken. Over de stelling van appellante dat zij recht had op een lager collegegeld-tarief tot 1 februari 2019, merkt het College op dat die niet ziet op het studiejaar 2021-2022. Zoals hiervoor is overwogen, valt een stelling die op de eerdere studiejaar betrekking heeft buiten de omvang van het geding. Het College zal zich dus niet uitlaten over het collegegeld dat appellante in eerdere studiejaar verschuldigd was. Aangezien appellante deze gang van zaken in het verleden ten grondslag legt aan haar stelling dat zij in het voorliggende studiejaar 2021-2022 een extra half jaar studie voor een lager tarief zou moeten kunnen verkrijgen, heeft het college van bestuur - nu in de beoordeling van zaken uit het verleden niet kan worden getreden - ook in die stelling geen aanleiding hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen.

De betogen slagen niet.

2.5.4. Verder merkt het College op dat in de eerdergenoemde uitspraak van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048) het volgende is overwogen: "Ook het beroep van appellante op artikel 13, lid 2, sub c, van het Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten en artikel 10 van het Europees Sociaal Handvest faalt. Anders dan appellante betoogt, rust op verweerder niet een positieve verplichting om zorg te dragen voor hoger onderwijs op de door appellante gewenste wijze. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het instellingscollegegeldtarief ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten. In de uitspraak van 18 oktober 2021 (CBHO

2021/009, zie overweging 2.6.5) heeft het College zich bij dit oordeel aangesloten.

Het College ziet thans geen aanknopingspunten om op dit punt tot een ander oordeel te komen dan in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 18 oktober 2021 is gegeven.

Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appelland,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 februari 2021 heeft het college van bestuur een verzoek van appellante om per 1 mei 2021 tussentijds ingeschreven te worden voor de bacheloropleiding Geschiedenis aan de universiteit afgewezen.

Bij beslissing van 7 juli 2021 heeft het college van bestuur appellante medegedeeld dat zij het instellingscollegegeld verschuldigd is voor het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 17 december 2021 heeft het college van bestuur het door appellante tegen de beslissing van 18 februari 2021 gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard en heeft het college van bestuur het door appellante tegen de beslissing van 7 juli 2021 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 17 december 2021 van het college van bestuur heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 april 2022, waar appellante en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.J. Wijnen-Verhoek en L. van der Wolf MA, zijn verschenen.

Met toestemming van partijen heeft appellante tijdens de zitting nadere stukken ingediend.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante behaalde op 30 augustus 2010 een doctoraal diploma Nederlands Recht aan de Universiteit van Amsterdam. Sinds 1 februari 2011 volgt zij in deeltijd de bacheloropleiding Geschiedenis aan de universiteit.

Sinds het studiejaar 2018-2019 kreeg appellante van de Centrale Studentenadministratie het bericht dat zij voor de bacheloropleiding Geschiedenis het (hoge tarief) aan instellingscollegegeld verschuldigd was. Hierover heeft appellante (die van mening is dat zij het lagere tarief aan wettelijk collegegeld zou hoeven te betalen) geprocedeerd bij het College: de uitspraak van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048) ging over de inschrijving voor het studiejaar 2018-2019, de uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112) ging over de inschrijving voor het studiejaar 2019-2020, en de uitspraak van 18 oktober 2021 (2021/009) ging over de inschrijving voor het studiejaar 2020-2021 (zie voor de genoemde eerdere uitspraken: www.cbho.nl). De

conclusie van deze uitspraken was, samengevat weergegeven, dat het college van bestuur terecht het (hogere) tarief aan instellingscollegegeld in rekening heeft gebracht.

Voor een uitgebreide weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden verwijst het College naar de uitspraak van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048).

2.2. De thans voorliggende procedure heeft betrekking op het verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2021-2022. In deze procedure betoogt appellante opnieuw dat zij slechts het collegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief zou hoeven betalen. Daarnaast is in deze procedure een verzoek om tussentijdse inschrijving (per 1 mei 2021) aan de orde.

Tijdens de zitting is gebleken dat appellante alleen nog haar scriptie moet afronden. Eveneens is gebleken dat appellante nog niet is begonnen met het schrijven van de scriptie en dat zij zich nog in de voorbereidende fase bevindt.

Omvang van het geding

2.3. Het College overweegt dat in deze procedure alleen het besluit van 17 december 2021 (over enerzijds de afwijzing van het verzoek van appellante om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021 en anderzijds het verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2021-2022) ter beoordeling voorligt. Stellingen die betrekking hebben op de voorgeschiedenis, eerdere studie jaren en latere verzoeken om tussentijdse inschrijving die appellante bij het college van bestuur heeft ingediend, alsmede een ter zitting door appellante genoemd bouwproject in de buurt, hebben geen betrekking op dit besluit. Dit betekent dat deze stellingen buiten de omvang van het geding vallen en in deze uitspraak niet inhoudelijk kunnen worden besproken.

Het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021

2.4. Appellante kan zich er niet mee verenigen dat het college van bestuur haar bezwaar tegen de afwijzing van haar verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021, wegens het ontbreken van procesbelang, niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens appellante heeft zij wel procesbelang behouden. Zij wijst erop dat de onderwijsinstelling haar eventueel op een later moment zou kunnen inschrijven.

2.4.1. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellante tegen de afwijzing van haar verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021 niet-ontvankelijk verklaard. Daarbij heeft het college van bestuur opgemerkt dat ten tijde van het besluit op bezwaar (17 december 2021) het door appellante gewenste resultaat – een inschrijving per 1 mei 2021 – niet meer kon worden bereikt.

2.4.2. Het College stelt vast dat ten tijde van het besluit op bezwaar – 17 december 2021 – de gewenste datum van tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021 reeds was verstreken. Met het college van bestuur is het College van oordeel dat er daardoor geen actueel en reëel belang meer was bij een inhoudelijke beslissing op het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021. Het resultaat, namelijk een inschrijving per 1 mei 2021, kon immers op dat moment niet meer daadwerkelijk worden bereikt. Over de stelling van appellante dat zij op een later moment dan 1 mei 2021 had kunnen worden ingeschreven, merkt het College op dat, zoals ter zitting naar voren is gekomen, appellante ná 1 mei 2021 afzonderlijke verzoeken om tussentijdse inschrijving heeft gedaan. Zoals hiervoor is vermeld, vallen die (latere) verzoeken om tussentijdse inschrijving buiten de omvang van dit geding. Ook overigens is niet gebleken dat appellante nog procesbelang heeft.

Gelet op het vorenstaande ziet het College geen grond voor vernietiging van het besluit van 17 december 2021, voor zover daarbij het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021, niet-ontvankelijk is verklaard.

Het betoog faalt.

De beslissing over het verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2021-2022

2.5. Appellante kan zich er niet mee verenigen dat zij instellingscollegegeld voor het studiejaar 2021-2022 dient te betalen. Zij vindt dat het instellingscollegegeld onevenredig hoog is. Zij meent in dit kader dat het uitgangspunt van het college van bestuur, dat geen rijksbijdrage wordt verkregen voor studenten zoals appellante, onjuist is. Appellante meent dat de hoogte van het instellingscollegegeld hoger is dan de daadwerkelijke kosten van de opleiding. Appellante doet ook een beroep op de hardheidsclausule. Daarbij wijst appellante erop dat zij te maken heeft gehad met moeilijke psychische omstandigheden. Ter onderbouwing heeft zij stukken van een huisarts overgelegd. Verder stelt appellante dat zij een bijstandsuitkering ontvangt en derhalve in een moeilijke financiële situatie verkeert, waardoor het voor haar praktisch onmogelijk is het instellingscollegegeld te betalen. Appellante heeft stukken overgelegd ter onderbouwing van haar financiële omstandigheden. Appellante wijst er verder op dat zij in het verleden een half jaar langer recht had moeten hebben om het lagere bedrag van het wettelijk tarief aan collegegeld te betalen, namelijk tot 1 februari 2019. Omdat dit recht haar toen, volgens appellante ten onrechte, is onthouden, meent zij dat zij alsnog een recht op een half jaar studie tegen het (lagere) tarief van het wettelijk collegegeld zou moeten verkrijgen.

Appellante betoogt tot slot dat er uit internationaal recht een positieve verplichting volgt om aan ieder toegang tot onderwijs te garanderen, zonder dat een financiële drempel wordt opgeworpen.

2.5.1. Ingevolge artikel 7.46 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is een student, die niet voldoet aan de voorwaarden, zoals vermeld in artikel 7.45a, [...] van de WHW, het instellingscollegegeldtarief verschuldigd. Ingevolge het tweede lid stelt het instellingsbestuur de hoogte van het instellingscollegegeld vast.

In artikel 7.45a, eerste lid van de WHW is bepaald welke studenten aanspraak kunnen maken op het wettelijk collegegeld. Blijkens artikel 7.45a WHW, tweede lid, kan deze categorie studenten bij algemene maatregel van bestuur worden uitgebreid.

Artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 (het Uitvoeringsbesluit) bepaalt dat een persoon die blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 voor de eerste keer een bacheloropleiding of een masteropleiding volgt, en zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere bachelor- of masteropleidingen, voor die andere opleiding of andere opleidingen wettelijk collegegeld verschuldigd is, mits hij behoort tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, of de Surinaamse nationaliteit bezit.

Gezien bijlage 1 van het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2021-2022 (het Inschrijvingsbesluit), bedraagt het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2021-2022 voor een bacheloropleiding Geschiedenis € 8.300,-. Gelet op het addendum bij het Inschrijvingsbesluit geldt voor het studiejaar 2021-2022 dat op het instellingscollegegeldtarief voor de bacheloropleiding Geschiedenis een bedrag van € 1.084,- in mindering wordt gebracht als tegemoetkoming in verband met de Covid-19 pandemie. Dit komt neer op een te betalen bedrag van € 7.216,-.

Ingevolge artikel 20, aanhef en tweede lid van het Inschrijvingsbesluit geldt - voor zover hier van belang - dat het instellingstarief gelijk is aan het wettelijke tarief als het eerste bachelor respectievelijk masterdiploma aan de universiteit is behaald en het eerste bachelor- respectievelijk masterdiploma aan de universiteit binnen de daarvoor geldende nominale studieduur + 1 jaar (c+1) is behaald. Voorts gelden daarvoor nog enige voorwaarden, waaronder de voorwaarde, die in het vierde lid van artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit is bepaald, inhoudende dat het instellingstarief ter hoogte van het wettelijk tarief geldt voor de nominale duur + 1 jaar (c+1) van de tweede bachelor- respectievelijk masteropleiding.

In artikel 24 van het Inschrijvingsbesluit is een hardheidsclausule opgenomen. Ingevolge die bepaling kan het college van bestuur van het inschrijvingsbesluit afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

2.5.2. Volgens het college van bestuur valt appellante niet onder de categorie studenten zoals bedoeld in artikel 7.45a, eerste lid van de WHW, hetgeen ertoe leidt dat zij ingevolge artikel 7.46 van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is. Er is geen sprake van een situatie zoals beschreven in artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit, noch van een andere situatie op grond waarvan appellante volgens het college van bestuur recht zou hebben op betaling van het wettelijk collegegeldtarief. Het college van bestuur is van mening dat alle omstandigheden van het geval in aanmerking genomen, toepassing van de hardheidsclausule niet gerechtvaardigd is, mede omdat de door appellante naar voren gebrachte

omstandigheden reeds jaren, soms in meer of mindere mate, bekend en van toepassing zijn en door appellante in zekere zin eerder zijn aangevoerd en onvoldoende zijn bevonden.

2.5.3. Het College stelt vast dat appellante geen aanspraak op basis van de WHW heeft op het betalen van wettelijk collegegeld. Dit betekent dat zij op basis van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is voor haar bacheloropleiding Geschiedenis. Appellante heeft deze opleiding mogen starten tegen het wettelijk collegegeldtarief omdat zij destijds onder een overgangsregeling van de universiteit viel. Niet in geschil is dat appellante bij de inschrijving voor het voorliggende studiejaar 2021-2022 niet onder enige overgangsregeling van de universiteit viel. Uit (de bijlagen van) het Inschrijvingsbesluit volgt dat het instellingscollegegeldtarief in dit geval € 7.216,- bedraagt. Het inschrijvingsbesluit bevat algemeen verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/11)) kunnen algemene verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn, worden getoetst op rechtmatigheid, in het bijzonder op verenigbaarheid met hogere regelgeving. De rechter moet ook beoordelen of dat algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het bestreden besluit. Bij deze toetsing van het algemeen verbindend voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer.

Het College stelt vast dat het college van bestuur bij de vaststelling van het instellingscollegegeld heeft betrokken dat de universiteit geen bekostiging ontvangt. Verder heeft het college van bestuur verder toegelicht dat onder meer als uitgangspunt geldt dat de instellingscollegegeldtarieven in principe minimaal kostendekkend moeten zijn. Omdat de kosten niet per eenheid van een opleiding worden vastgelegd is gezocht naar het beste alternatief dat in aanmerking komt voor de berekening van het instellingscollegegeld. De alternatieve kosten (opportunity cost) zijn de economische kosten, die de (niet gerealiseerde) opbrengst van het best mogelijke alternatief waardeert. De tarieven voor 2021-2022 zijn berekend op basis van gedeelde inkomsten of opportunity costs, waarbij het tarief wordt gebaseerd op de gemiste rijksbijdrage bestaande uit een onderwijs- en onderzoeksdeel voor bekostigde studenten, vermeerderd met het volledig wettelijk collegegeld van het betreffende studiejaar, aldus het college van bestuur.

Het College stelt voorop dat het Inschrijvingsbesluit niet rechtstreeks ter beoordeling voorligt, maar alleen indirect aan de orde kan worden gesteld, in het kader van het beroep tegen een concreet (ander) besluit (zoals in het hierboven geschetste toetsingskader, zoals vermeld in de uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112) naar voren komt). Het College merkt verder op dat in de eerdere uitspraken over het instellingscollegegeld dat appellante in eerdere studie jaren verschuldigd was (uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020 en 18 oktober 2021) is geoordeeld over de manier waarop de hoogte van het instellingscollegegeld is vastgesteld. Het College merkt op dat het, in het licht van deze eerdere uitspraken, op de weg van appellante ligt om concrete aanknopingspunten te bieden dat en waarom aanleiding bestaat om in dit opzicht tot een ander oordeel te komen. Het College ziet in wat appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur bij de motivering van de hoogte van het instellingscollegegeld niet ervan uit mag gaan dat voor studenten zoals appellante geen bekostiging wordt gegeven en ziet ook verder onvoldoende aanknopingspunten om tot een ander oordeel te komen dan is gegeven in de eerdere uitspraken. Het College ziet geen aanknopingspunten dat het toepassen van het instellingscollegegeld tot onevenredige gevolgen (en in het verlengde daarvan tot strijd met het evenredigheidsbeginsel) leidt. Hierbij neemt het College het volgende in ogenschouw.

Het College heeft in haar eerdere uitspraken van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048), 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112) en 18 oktober 2021 (CBHO 2021/009, zie www.cbho.nl) al geoordeeld dat appellantes persoonlijke omstandigheden niet noodzaken tot toepassing van de hardheidsclausule. In de uitspraak van 22 augustus 2019 is daarbij (onder meer) betrokken dat appellante bij het begin van haar bacheloropleiding wist dat zij, als zij haar opleiding niet binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding zou afronden, het instellingscollegegeldtarief diende te gaan betalen, zodat zij niet in de loop van de opleiding onverwachts is geconfronteerd met dit tarief. Ook heeft het College in die uitspraak aangegeven dat het college van bestuur appellante nog een extra kans heeft gegeven door haar ook in het studiejaar 2017-2018 te laten studeren tegen het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegetarief. Dat appellante het instellingscollegegeld niet kan betalen, maakt het in rekening brengen ervan op zichzelf niet onevenredig

(zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112). Dat appellante alleen nog haar scriptie hoeft te schrijven, maakt ook niet dat sprake is van een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard dat tot toepassing van de hardheidsclausule noopt (zie de uitspraak van het College van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048).

Het College stelt thans vast dat appellante wat betreft de toepassing van de hardheidsclausule geen wezenlijk andere omstandigheden naar voren heeft gebracht dan in de eerdere procedures. Het College ziet daarom geen reden om nu tot een ander oordeel te komen dan in de genoemde eerdere uitspraken. Over de stelling van appellante dat zij recht had op een lager collegegeld-tarief tot 1 februari 2019, merkt het College op dat die niet ziet op het studiejaar 2021-2022. Zoals hiervoor is overwogen, valt een stelling die op de eerdere studie jaren betrekking heeft buiten de omvang van het geding. Het College zal zich dus niet uitlaten over het collegegeld dat appellante in eerdere studie jaren verschuldigd was. Aangezien appellante deze gang van zaken in het verleden ten grondslag legt aan haar stelling dat zij in het voorliggende studiejaar 2021-2022 een extra half jaar studie voor een lager tarief zou moeten kunnen verkrijgen, heeft het college van bestuur - nu in de beoordeling van zaken uit het verleden niet kan worden getreden - ook in die stelling geen aanleiding hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen.

De betogen slagen niet.

2.5.4. Verder merkt het College op dat in de eerdergenoemde uitspraak van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048) het volgende is overwogen: "Ook het beroep van appellante op artikel 13, lid 2, sub c, van het Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten en artikel 10 van het Europees Sociaal Handvest faalt. Anders dan appellante betoogt, rust op verweerder niet een positieve verplichting om zorg te dragen voor hoger onderwijs op de door appellante gewenste wijze. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het instellingscollegegeldtarief ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten. In de uitspraak van 18 oktober 2021 (CBHO 2021/009, zie overweging 2.6.5) heeft het College zich bij dit oordeel aangesloten.

Het College ziet thans geen aanknopingspunten om op dit punt tot een ander oordeel te komen dan in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 18 oktober 2021 is gegeven.

Het betoog slaagt niet.

Rechtspraak in één instantie

2.6. Ten slotte voert appellante aan dat de rechtsbescherming niet in overeenstemming is met het artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), nu tegen het oordeel van het College geen hoger beroep open staat.

2.6.1. Het College overweegt dat uit artikel 6 van het EVRM niet volgt dat beroep in twee instanties moet openstaan. Hierbij wijst het College op haar eerdere uitspraak van 18 oktober 2021 (CBHO 2021/009, zie www.cbho.nl), rechtsoverweging 2.6.5. Het betoog faalt.

Conclusie

2.7. Het beroep tegen het besluit van 17 december 2021 (zowel over de afwijzing van het verzoek van appellante om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021 als over het verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2021-2022) is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtsdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.